Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 13 października 2021 r.*

Służba publiczna – Urzędnicy – Postępowanie dyscyplinarne – Zawieszenie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności na czas trwania postępowania dyscyplinarnego – Wydalenie ze służby – Bezprzedmiotowość postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności w następstwie wydalenia ze służby – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt niekorzystny – Dopuszczalność – Zasada dobrej administracji – Obowiązek dbałości – Oczywisty błąd w ocenie

W sprawie T-22/20

IB, którego reprezentował adwokat N. de Montigny,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowała A. Lukošiūtė, w charakterze pełnomocnika, którą wspierał adwokat B. Wägenbaur,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EUIPO z dnia 14 marca 2019 r. w zakresie, w jakim, po pierwsze, na jej mocy nałożono na skarżącego karę dyscyplinarną w postaci wydalenia ze służby bez obniżenia uprawnień emerytalnych, a po drugie, ostatecznie umorzono postępowanie w sprawie orzeczenia jego niepełnosprawności,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, N. Półtorak i M. Stancu (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 marca 2021 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok [1]

[…]

Przebieg postępowania i żądania stron

22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 13 stycznia 2020 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.

23 Odrębnym pismem z dnia 16 stycznia 2020 r. skarżący wniósł na podstawie art. 66 regulaminu postępowania przed Sądem o utajnienie tożsamości oraz o pominięcie pewnych danych w publicznie dostępnych dokumentach związanych ze sprawą. W dniu 30 marca 2020 r. wniosek skarżącego o utajnienie tożsamości został uwzględniony.

24 W dniu 26 marca 2020 r. EUIPO złożyło odpowiedź na skargę.

25 W dniu 20 lipca 2020 r. skarżący złożył replikę.

26 Po złożeniu dupliki w dniu 1 września 2020 r. pisemny etap postępowania został zamknięty.

27 W dniach 9 i 22 września 2020 r. EUIPO i skarżący złożyli na podstawie art. 106 regulaminu postępowania wnioski o przeprowadzenie rozprawy.

28 W dniu 29 stycznia 2021 r. Sąd (pierwsza izba) postanowił na podstawie art. 89 regulaminu postępowania zwrócić się do skarżącego z pytaniami wymagającymi odpowiedzi na piśmie, na które skarżący odpowiedział w wyznaczonym terminie.

29 Na rozprawie w dniu 9 marca 2021 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

30 Skarżący wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji „w zakresie, w jakim na jej podstawie wydalono go ze służby i ostatecznie rozwiązano z nim stosunek pracy oraz podjęto decyzję o ostatecznym umorzeniu postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności”;

– obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

31 W replice skarżący wnosi również o to, by Sąd zobowiązał w stosownym wypadku EUIPO do przedstawienia statystyk dotyczących decyzji i kar, które nakładał w ramach postępowań dyscyplinarnych prowadzonych przeciwko swoim pracownikom.

32 EUIPO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

[1] Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

Co do prawa

W kwestii przedmiotu skargi i jej dopuszczalności w zakresie, w jakim dotyczy ona ostatecznego umorzenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności

33 Ponieważ strony nie zgadzają się co do przedmiotu niniejszej skargi, w celu dokonania oceny jej zasadności należy w pierwszej kolejności określić jej przedmiot.

34 Jak wynika z pkt 30 powyżej oraz z treści skargi, skarżący domaga się w istocie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji nie tylko w zakresie, w jakim na jej mocy został wydalony ze służby, ale również w zakresie, w jakim ta decyzja doprowadziła do ostatecznego umorzenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności.

35 EUIPO twierdzi, że jedynym przedmiotem zaskarżonej decyzji jest wydalenie skarżącego ze służby, nie zaś umorzenie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, które w związku z owym wydaleniem ze służby stało się bezprzedmiotowe. Ponieważ postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności jest postępowaniem odrębnym od postępowania dyscyplinarnego, nie może być ono przedmiotem zaskarżonej decyzji, w związku z czym niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna, wobec czego wszelkie zarzuty dotyczące postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności należy odrzucić jako niedopuszczalne. Tak jest w szczególności w przypadku zarzutu pierwszego, dotyczącego niezgodności z prawem zawieszenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, a także części pierwszej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia rozsądnego terminu do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

36 Dokładniej rzecz ujmując, EUIPO stoi na stanowisku, po pierwsze, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż milczenia instytucji nie można utożsamiać z decyzją, chyba że istnieją wyraźne przepisy określające termin, z upływem którego uważa się, że instytucja wezwana do zajęcia stanowiska podjęła dorozumianą decyzję, oraz określające treść takiej decyzji, co nie ma miejsca w niniejszej sprawie, ponieważ żaden przepis nie przewiduje, że decyzja o wydaleniu ze służby w sposób dorozumiany zawiera w sobie decyzję umarzającą postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, które wcześniej zostało zawieszone.

37 Po drugie, EUIPO wskazało na rozprawie, że skarżący powinien był ewentualnie zakwestionować pismo z dnia 16 lutego 2018 r., w którym organ powołujący poinformował go o zamiarze wszczęcia dochodzenia administracyjnego w celu uzupełnienia okoliczności faktycznych ustalonych przez OLAF. Skoro wspomniane dochodzenie zostało przeprowadzone w wyniku dochodzenia OLAF-u i mogło doprowadzić do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, z pisma tego niezbicie wynikało, że postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności zostanie zawieszone nie tylko na czas trwania tego dochodzenia, ale również na czas trwania późniejszego postępowania dyscyplinarnego.

38 Po trzecie, zdaniem EUIPO, nawet gdyby założyć, że wraz z zażaleniem z dnia 14 czerwca 2019 r. skarżący złożył w administracji wniosek w rozumieniu art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego o kontynuowanie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, który został pozostawiony bez odpowiedzi, wniosek ten jest niedopuszczalny ze względu na to, że po pierwsze, w chwili jego złożenia skarżący nie był już urzędnikiem, a po drugie, wniosek ten został złożony po upływie rozsądnego terminu od dnia zakończenia dochodzenia OLAF-u, co nastąpiło w listopadzie 2017 r. Ponadto, nawet gdyby wspomniany wniosek był dopuszczalny, odmowa

administracji zawarta w decyzji oddalającej zażalenie nie może zostać zaskarżona w ramach niniejszego sporu, ponieważ skarżący nie wniósł zażalenia na to dorozumiane oddalenie, skutkiem czego owa decyzja stała się ostateczna.

39 Skarżący kwestionuje te argumenty. Utrzymuje on przede wszystkim, że – jak wynika z notatki wewnętrznej z dnia 26 kwietnia 2019 r. – postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności zostało umorzone w tym samym dniu, w którym wydano zaskarżoną decyzję. Dalej, ponieważ ostateczne umorzenie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności nie różni się materialnie od zaskarżonej decyzji, to właśnie ta decyzja bezpośrednio i ostatecznie określa jego sytuację również w odniesieniu do postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności. Wspomniana decyzja jest więc dla niego niekorzystna w zakresie, w jakim na jej mocy wydalono go ze służby, ostatecznie uniemożliwiono kontynuowanie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności i w całości pozbawiono wynagrodzenia i innych świadczeń. Zdaniem skarżącego jest to więc w istocie akt decyzyjny o wieloaspektowym charakterze. Skarżący twierdzi wreszcie, po pierwsze, że akt niekorzystny może stanowić nawet odmowa wydania decyzji, a po drugie, że taka sytuacja jest zbliżona do sporów dotyczących awansu. Ponadto, odnosząc się do argumentu podniesionego na rozprawie, skarżący odpowiada, że nie mógł zaskarżyć pisma z dnia 16 lutego 2018 r., ponieważ pismo to było jedynie aktem pośrednim.

40 W tych okolicznościach Sąd powinien zbadać, czy – jak twierdzi skarżący – w zaskarżonej decyzji EUIPO zajęło również stanowisko w przedmiocie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności.

41 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aktem niekorzystnym jest akt, który wywołuje wiążące skutki prawne mogące bezpośrednio i natychmiastowo wpłynąć na interesy skarżącego, zmieniając w istotny sposób jego sytuację prawną, przy czym taki akt powinien zostać wydany przez właściwy organ i zawierać ostateczne stanowisko administracji w sprawie (zob. postanowienie z dnia 20 grudnia 2019 r., ZU/ESDZ, T-154/19, niepublikowane, EU:T:2019:901, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo). Owe skutki należy oceniać w zależności od obiektywnych kryteriów, takich jak treść tego aktu, przy uwzględnieniu w razie potrzeby okoliczności jego przyjęcia, a także uprawnień instytucji, która go wydała (zob. postanowienie z dnia 13 maja 2020 r., Lucaccioni/Komisja, T-308/19, niepublikowane, EU:T:2020:207, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 Ponadto uznanie danego aktu za niekorzystny nie zależy od jego formy czy nazwy, lecz od ustalenia jego treści, a zwłaszcza kwestii, czy ów akt wywołuje wiążące skutki prawne mogące bezpośrednio i natychmiastowo wpłynąć na interesy skarżącego, zmieniając w istotny sposób jego sytuację prawną (zob. postanowienie z dnia 17 grudnia 2019 r., AG/Europol, T-756/18, niepublikowane, EU:T:2019:867, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 W pierwszej kolejności EUIPO stwierdziło, zarówno na etapie poprzedzającym wniesienie skargi, jak i w postępowaniu sądowym, że wskutek wydania decyzji o wydaleniu ze służby postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności stało się bezprzedmiotowe, o czym świadczy zresztą notatka wewnętrzna z dnia 26 kwietnia 2019 r. W szczególności w decyzji oddalającej zażalenie organ powołujący uznał w istocie, że skoro skarżący przestał być członkiem służby publicznej Unii Europejskiej, nie ma on prawa żądać wszczęcia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności. Jest tak dlatego, że z chwilą zaprzestania pełnienia służby przez skarżącego nie było już potrzeby wszczynania takiego postępowania w celu zbadania, czy skarżący był zdolny do wykonywania swoich obowiązków.

44 Tymczasem stwierdzenie, że wydanie decyzji o wydaleniu ze służby prowadzi do bezprzedmiotowości postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, stanowi zajęcie ostatecznego stanowiska co do jego wyniku.

45 W drugiej kolejności należy zauważyć, że jak słusznie podnosi skarżący, pismo z dnia 16 lutego 2018 r. było jedynie aktem pośrednim, który nie zawierał ostatecznego stanowiska administracji w przedmiocie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem w przypadku aktów bądź decyzji, których wydanie następuje w kilku etapach, w szczególności po zakończeniu postępowania wewnętrznego, aktami zaskarżalnymi są co do zasady jedynie te akty, które w sposób definitywny określają stanowisko instytucji względem skarżącego, z wyłączeniem aktów pośrednich, które służą jedynie przygotowaniu wydania ostatecznej decyzji (zob. postanowienie z dnia 13 maja 2020 r., Lucaccioni/Komisja, T-308/19, niepublikowane, EU:T:2020:207, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

46 Tymczasem należy stwierdzić, że we wspomnianym piśmie wprost wyjaśniono, iż OLAF nie może wypowiadać się w sprawie okoliczności faktycznych o charakterze medycznym i że w związku z tym część dochodzenia dotycząca tej kwestii może zostać zakończona dopiero po przeprowadzeniu stosownych badań lekarskich. Ponadto z pkt 54 protokołu przesłuchania przed komisją dyscyplinarną wynika również, że organ powołujący sam stwierdził, iż lekarze nie mogą podejmować żadnych decyzji medycznych w sprawie skarżącego bez przeprowadzenia badania lekarskiego i odpowiedniego postępowania, co sugeruje, że EUIPO nie wykluczyło możliwości poddania skarżącego innym badaniom lekarskim w celu sprawdzenia, czy skarżący faktycznie cierpi na chorobę, na którą się powołuje. W świetle tych okoliczności należy zatem uznać, że pismo z dnia 16 lutego 2018 r. stanowiło jedynie akt pośredni odnoszący się do postępowania w sprawie orzeczenie niepełnosprawności.

47 Nie można też zgodzić się z argumentem EUIPO, zgodnie z którym zażalenie skarżącego z dnia 14 czerwca 2019 r. zawierało też wniosek sformułowany na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego o przeprowadzenie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, który EUIPO w sposób dorozumiany odrzucił, czego skarżący prawidłowo nie zakwestionował. Skarżący potwierdził bowiem w replice i na rozprawie, że jedynym celem jego argumentacji w tym względzie było zakwestionowanie umorzenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, o którym zdecydowano w zaskarżonej decyzji.

48 Z powyższego, a w szczególności z przedstawionego powyżej kontekstu, w jakim wydano decyzję o wydaleniu skarżącego ze służby, wynika, że zawiera ona ostateczne stanowisko administracji w przedmiocie postępowania dyscyplinarnego oraz, w sposób dorozumiany, aczkolwiek niewątpliwy, w przedmiocie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności. Ponieważ zaskarżona decyzja była przedmiotem uprzedniego zażalenia w odniesieniu do tych dwóch aspektów, skargę należy uznać za dopuszczalną również w zakresie, w jakim dotyczy ostatecznego umorzenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności.

W przedmiocie zasadności skargi

49 W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi trzy zarzuty, dotyczące, po pierwsze, niezgodności z prawem umorzenia postępowania w sprawie orzeczenia nieprawidłowości, po drugie, wadliwości postępowania dyscyplinarnego, a po trzecie, naruszenia art. 10 załącznika IX do regulaminu pracowniczego.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego w istocie niezgodności z prawem umorzenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności

[…]

63 Sąd stwierdza, że zarzut pierwszy dzieli się w istocie na dwie części, z których pierwsza dotyczy naruszenia zasady dobrej administracji oraz obowiązku dbałości o dobro urzędników, a druga nadużycia władzy.

– W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia zasady dobrej administracji oraz obowiązku dbałości o dobro urzędników

64 W ramach części pierwszej omawianego zarzutu skarżący utrzymuje, że od momentu zawieszenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności nigdy nie zostało ono podjęte ani wszczęte od nowa, a ostateczne umorzenie postępowania wraz z jego wydaleniem ze służby różni się od zwykłego zawieszenia przez administrację. W tym względzie skarżący stoi na stanowisku, że twierdzenie EUIPO, zgodnie z którym postępowanie dyscyplinarne i postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności są odrębnymi postępowaniami, które nie oddziałują na siebie wzajemnie, jest pozbawione znaczenia i nie uzasadnia całkowitego umorzenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności. Tymczasem z powodu ostatecznego umorzenia postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności skarżący nie ma obecnie dochodu zapewniającego mu minimum egzystencji ani renty. Tym samym, pozbawiając go możliwości udziału w postępowaniu w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, administracja w oczywisty sposób działała z naruszeniem obowiązków dbałości o dobro urzędnika i wspomagania oraz zasady dobrej administracji.

65 Na wstępie, bez potrzeby orzekania w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez EUIPO, należy oddalić zarzut skarżącego dotyczący uchybień po stronie administracji w zakresie, w jakim jego argumentacja jest niewystarczająco uzasadniona, gdyż w pkt 67 skargi skarżący jedynie powołał się na takie uchybienie, nie formułując żadnego argumentu na jego poparcie.

66 Odnosząc się do obowiązku dbałości o dobro urzędników, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem ów obowiązek odzwierciedla równowagę wzajemnych praw i obowiązków w stosunkach między organem władzy publicznej a pracownikami służby publicznej. Równowaga ta wymaga w szczególności, by podejmując decyzję w sprawie sytuacji urzędnika, administracja brała pod uwagę wszystkie okoliczności mogące wpłynąć na tę decyzję, przy czym powinna mieć ona na względzie nie tylko interes służby, ale też, między innymi, interes danego urzędnika. Ten ostatni obowiązek ciąży na administracji również z uwagi na zasadę dobrej administracji zapisaną w art. 41 Karty praw podstawowych (zob. wyrok z dnia 16 października 2019 r., Palo/Komisja, T-432/18, EU:T:2019:749, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).

67 Należy też podkreślić, że powinności ciążące na administracji z tytułu obowiązku dbałości o dobro urzędników są znacznie większe w obliczu sytuacji, w której okazuje się, że urzędnik cierpi na problemy ze zdrowiem fizycznym lub psychicznym. W takim wypadku organ administracji powinien rozpatrywać jego wnioski w duchu szczególnej otwartości (zob. podobnie wyrok z dnia 30 czerwca 2021 r., GW/Trybunał Obrachunkowy, T-709/19, niepublikowany, EU:T:2021:389, pkt 92 i przytoczone tam orzecznictwo).

68 Jednakże o ile można sobie wyobrazić, że obowiązek dbałości o dobro urzędników może w pewnych okolicznościach skłonić organ powołujący do zmniejszenia, a nawet uchylenia przewidywanej kary, o tyle wzgląd na interes urzędnika, w tym jego stan zdrowia, nie może posunąć się tak daleko, aby pozbawić organ powołujący możliwości nałożenia kary, nawet tak daleko idącej jak wydalenie ze służby, w przypadku gdy czyny, których dopuścił się pracownik, są nad wyraz poważne i nie mogą być przypisane wyłącznie, czy nawet przede wszystkim, stanowi zdrowia zainteresowanego urzędnika (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 1998 r., Y/Parlament, T-144/96, EU:T:1998:173, pkt 50).

69 Należy wreszcie zauważyć, że w regulaminie pracowniczym nie ma przepisu przewidującego, iż decyzja o ostatecznym zakończeniu służby, w tym poprzez wydalenie ze służby, powoduje bezprzedmiotowość postępowania w sprawie stwierdzenia niezdolności do pełnienia służby wszczętego w czasie, gdy urzędnik nadal pełnił służbę. W tym względzie Trybunał wyjaśnił, że rozwiązanie umowy o pracę z członkiem personelu tymczasowego nie oznacza automatycznego zakończenia prac komisji ds. niepełnosprawności i ewentualnego orzeczenia jego niepełnosprawności powstałej przed rozwiązaniem umowy, ani też nie może naruszać prawa zainteresowanego pracownika po zakończeniu postępowania w tej sprawie (wyrok z dnia 19 czerwca 1992 r., V./Parlament, C-18/91 P, EU:C:1992:269, pkt 40).

70 Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności zostało zawieszone na czas trwania dochodzenia OLAF-u i nie zostało później podjęte oraz że EUIPO uznało, iż wskutek wydania decyzji o wydaleniu ze służby postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności stało się bezprzedmiotowe, w związku z czym nie mogło ono być kontynuowane po wydaleniu skarżącego ze służby.

71 Tymczasem należy przede wszystkim zauważyć, że jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 69 powyżej, w regulaminie pracowniczym nie ma przepisu, który przewidywałby, że w przypadku zawieszenia przez instytucję postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, wszczętego w czasie, gdy skarżący pozostawał jeszcze w służbie, postępowanie to nie może być kontynuowane po zakończeniu służby przez zainteresowanego w następstwie decyzji o jego wydaleniu.

72 Należy też stwierdzić, że jak uściślił Sąd w pkt 53 wyroku [*poufne*] , o ile EUIPO nie ma obowiązku automatycznego zatwierdzania wniosków sformułowanych przez komisję ds. niepełnosprawności, to przysługujące mu uprawnienia dyskrecjonalne w odniesieniu do działań, jakie należy podjąć w świetle opinii komisji ds. niepełnosprawności, nie mogą pozwolić mu na odwlekanie w czasie, bez żadnego powodu, wydania decyzji na podstawie opinii wspomnianej komisji.

73 W związku z tym administracja nie ma podstaw, by twierdzić, że postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, wszczęte w trakcie pełnienia przez skarżącego służby, nie mogło być kontynuowane ze względu na fakt, że w międzyczasie został on z niej wydalony. Przeciwnie, ostatecznie umarzając postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności bez uwzględnienia interesu skarżącego w kontynuowaniu tego postępowania, EUIPO uchybiło ciążącemu na nim obowiązkowi dbałości o dobro urzędników i naruszyło zasadę dobrej administracji. Jak bowiem przypomniano w pkt 66 powyżej, wymaga się od administracji, by podejmując decyzję w sprawie sytuacji urzędnika, brała pod uwagę wszystkie okoliczności mogące wpłynąć na tę decyzję, przy czym powinna mieć ona na względzie nie tylko interes służby, ale też, między innymi, interes danego urzędnika. W związku z tym w toku postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności administracja powinna była wziąć pod uwagę

okoliczność, że w sprawie skarżącego toczy się postępowanie dyscyplinarnego, którego wynik mógł doprowadzić do wydalenia go ze służby, i uwzględniając interes skarżącego, albo umorzyć postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności przed wydaniem decyzji o wydaleniu ze służby, albo umożliwić późniejszą kontynuację tego postępowania.

74 Wreszcie, należy zauważyć, że wolą prawodawcy Unii urzędnikom lub byłym urzędnikom, którzy nie mogą już pracować ze względu na wiek lub stan zdrowia, przyznano – w ramach art. 9 załącznika IX do regulaminu pracowniczego – gwarancję otrzymania, nawet w przypadku najsurowszej kary dyscyplinarnej, a mianowicie wydalenia ze służby, co najmniej środków pozwalających im na utrzymanie się na minimalnym poziomie.

75 Wniosku, zgodnie z którym EUIPO uchybiło ciążącemu na nim obowiązkowi dbałości o dobro urzędnika i naruszyło zasadę dobrej administracji, nie podważa jego argument, zgodnie z którym to na skarżącym spoczywał obowiązek złożenia do administracji w rozsądnym terminie wniosku o wznowienie postępowania w sprawie orzeczenia niepełnosprawności. Po pierwsze, jak wynika również z pkt 53 wyroku [*poufne*], inicjatywa taka musiała wyjść od instytucji, a nie od skarżącego.

76 Po drugie, z ogólnej systematyki art. 59 ust. 4 regulaminu pracowniczego wynika, że jeżeli organ powołujący wszczyna postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności, kierując do komisji ds. niepełnosprawności urzędnika, który przebywał na zwolnieniu chorobowym dłużej niż 12 w dowolnym okresie trzech lat, to tym bardziej ów organ powinien podjąć zawieszone postępowanie i doprowadzić je do końca.

77 W świetle powyższych rozważań część pierwszą niniejszego zarzutu należy uwzględnić i w konsekwencji, bez konieczności orzekania w przedmiocie części drugiej, dotyczącej nadużycia władzy, stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim na jej mocy postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności zostało ostatecznie umorzone.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 14 marca 2019 r. w zakresie, w jakim na jej mocy postępowanie w sprawie orzeczenia niepełnosprawności IB zostało ostatecznie umorzone.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Strony pokrywają własne koszty.

Kanninen Półtorak Stancu

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 października 2021 r.

Podpisy